

РЕШЕНИЕ

№ 5567

гр. София, 12.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 12.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8133** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Р. Т. Б., чрез адвокат Р., срещу Решение № 2153-21-266 от 05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. на длъжностното лице по "Пенсионно осигуряване" (ПО).

С жалбата се иска отмяна на решението, тъй като е незаконосъобразно и необосновано, поради нарушение на материалните разпоредби и административно-производствените правила. Твърди се, че разпореждането е неправилно поради изтеклата абсолютна погасителна давност за предприемане на действия по проверка на положения стаж от жалбоподателя, както и че не е доказано, че издадените от Ж. и от ДФ „С.“ документи са нередовни, същите били официални и се ползвали със задължителна материална доказателствена сила. Посочено е, че процесните документи нямали пороците на чл. 40, ал. 3 от АПК и бил нарушен § 9, ал. 1 от ПЗР на КСО и законната презумпция за приравняване на трудовия стаж до 01.01.2000 г. на осигурителен, без предвидена законова процедура за проверяване на издадените документи. В хода на административното производство е бил нарушен чл. 40 от НПОС, като законодателят е приел, че определени писмени доказателства, следва да се зачитат, без да се проверява съдържанието им. Искането до съда е за отмяна на процесното решение, с което е

потвърдено разпореждане от 03.11.2015 г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и иска отмяна на обжалваното решение. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – директор на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния представител юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че Р. Т. Б. е поискала отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст със заявление № МП – вх. № МП – 43226/22.04.2013 г.

С разпореждане № [ЕГН]/4 от 07.11.2013 г. на ръководител ПО е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание §4. ал.1 от ПЗР на КСО, считано от 22.04.2013 г.

С оглед обстоятелството, че е образувана прокурорска преписка 25488/2015 г. по описа на СРП ПО повод множество аналогични случаи на представени в ТП на НОИ-С. град през периода 2014 г. - 2015 г. удостоверителни документи за осигурителен стаж и осигурителен доход, издадени от ДФ „С.“ е засилен контрола по депозираните заявления с представени документи от посочения осигурител. В тази връзка пенсионният орган с извършил нова задълбочена преценка на представени от Р. Б., с които претендира положен трудов стаж при осигурител ДФ „С.“.

С процесното разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. на длъжностното лице по “Пенсионно осигуряване” (ПО), въз основа на представените от жалбоподателя удостоверителни документи длъжностното лице е приело, че осигурителният стаж на Б. е в размер на 08 год. 06 мес. и 02 дни от втора категория и 22 год. 07 мес. и 00 дни от трета категория труд съгласно чл. 104 от КСО общият осигурителен стаж от трета категория е 33 г. 02 мес. и 18 дни. Длъжностното лице е констатирало, че лицето няма необходимите 15 години осигурителен стаж от втора категория, поради което и няма право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл. 68, ал. 1 – 2 от КСО. Съгласно §4, ал. 1 от ПЗР на КСО лицата, които работят при условията на втора категория труд, могат да се пенсионират, ако имат сбор от осигурителен стаж и възраст 94 и са навършили 52 години при втора категория труд за жените за календарната 2013 г. След като е констатирано, че лицето няма необходимите 15 години положени при условията на втора категория труд, то лицето е нямало право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по §4. ал.1 от ПЗР на КСО изначално.

В мотивите на процесното разпореждане е посочено, че не се зачитат осигурителни периоди в ДФ „С.“.

Във връзка с пр. пр. № 25488/2015 г., е образувано досъдебно производство срещу неизвестен извършител за престъпление по чл. 308, ал. 1 от НК, което не е приключило до настоящия момент.

При преценяване правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст е установено, че жалбоподателката Р. Т. Б. представя документи, удостоверяващи осигурителен стаж за периода 01.08.1990 – 31.12.1996 г. от ДФ „С.“ и осигурителен доход за периода 01.01.1991 – 31.12.1993 г. в същата фирма.

След извършена служебна проверка в Търговския регистър е установено, че ДФ „С.“

е пререгистрирана служебно по Закона за търговския регистър на 15.06.2011г., като при тази пререгистрация фирмата е получила ЕИК[ЕИК] т.е. този ЕИК (а не БУЛСТАТ) съществува от датата на служебната пререгистрация.

В представените от жалбоподателката за осигурителен доход образец УП – 3 № 70/19.03.2001г. и обр. УП – 2 № 71/19.03.2001г. съдържат като задължителен реквизит БУЛСТАТ –[ЕИК], съществуващ след 11.06.2011г. т.е. било е прието то пенсионния орган, че вписаният като реквизит в пенсионните документи, издадените от ДФ „С.“, БУЛСТАТ не е съществувал към датата, посочена като дата на издаването им – 19.03.2001 г., поради което органът е приел същите за нередовни и не следва да се взимат в предвид при преценка правото на пенсия на лицето.

След обжалване на разпореждането от 03.11.2015г. е постановено процесното Решение № 2153-21-266/05.08.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град.

Срещу разпореждането е предявена жалба с вх.№ 1012 – 21- 200 от 2016 г., с която Р. Б. оспорва разпореждането и прави искане за отмяната му, като счита, че неправилно е разпореден отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) на жалбоподателката.

По реда на чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "а" от КСО е постановено обжалваното в настоящото производство решение № 2153-21-266/05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е оставена без уважение жалбата на Р. Б. срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. издадено от Длъжностно лице по пенсионно осигуряване. Решаващият орган е приел, че са допуснати редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положения стаж от жалбоподателя в ДФ „С.“ за периода от 01.08.1990 г. – 31.12.1996 г. на длъжност „бояджия шприцьор“ .

Така мотивиран, решаващият орган е приел, че постановеният отказ за отпускане на исканата пенсия с Разпореждане от 03.11.2015 г., издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване, е законосъобразен и правилен.

По делото са приети доказателствата представени с административната преписка и от жалбоподателя.

В съдебно заседание, проведено на 05.12.2022 г., процесуалният представител на директора на ТП на НОИ-С.-град е оспорил истинността, на основание чл. 193 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, официални документи, представени от Р. Т. Б. хода на производството: образец УП – 3 № 70/19.03.2001г. и обр. УП – 2 № 71/19.03.2001г. Същите ще бъдат обсъдени в мотивите на решението.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директор на ТП на НОИ – С. град, съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б."а" КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 КСО. Не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосновават отмяна на акта.

Законът е овластил административния орган сам да изменя и отменя издадените от него административни актове в хипотезите на чл. 99 от КСО. Съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 1, т. 1 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсионерът представи нови доказателства за придобит осигурителен стаж, осигурителен доход, гражданско състояние и др. Според т.6 на чл. 99, ал.1 от КСО, (в редакцията към настоящия случай - изм. ДВ, бр.100 от 2010 г., в сила от 01.11.2011 г.) влязлото в сила разпореждане по чл. 98 може да се измени или отмени от органа, който го е издал, когато пенсията е определена в по-голям или в по-малък размер.

Съгласно чл. 40, ал. 3 от АПК административният орган преценява доказателствената сила на документа, в който има зачерквания, изтривания, добавки между редовете и други външни недостатъци, с оглед на всички обстоятелства и факти, събрани в хода на производството.

При обсъждане на представените документи и на служебно събраните доказателства административният орган правилно е приел, че съществуват редица нередовности и несъответствия, водещи до извода за недоказаност на положен стаж от Б. в ДФ „С..

Не може да се сподели становището на жалбоподателя, че трудовата книжка е достатъчно доказателство за удостоверяване на осигурителния му стаж. Няма спор, че разпоредбата на чл. 347 от КТ определя трудовата книжка като официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника.

С писмо с изх. № 13-00241/07.09.2016 г. на Агенция по вписванията се установява, че ДФ „Строймашининженеринг“ не е вписана в поддържания от 1996 до 31.12.1998 г. ЕДРСС „Булстат“. В поддържания от 01.01.1999 г. регистър Булстат дружеството е вписано служебно през м.06.2011 г. със служебен код

Видно от представените по делото образци УП-3 и УП-2, с дата на издаване от 19.03.2001 г., и в двата е посочен БУЛСТАТ-176091441.

С оглед на горепосоченото, че така издадените през 2001 г. от ДФ „С.“, в които е вписан БУЛСТАТ, който няма как да е съществувал към датата на издаването му, правилно са приети като антидатиращи и нередовни. Още повече, че и от удостоверение от 20.05.2011 г., издадено от СГС по ф.д. 5208/1990 г. се установява, че през м.06.2011 г. фирмата е имала ЕФН [ЕГН]. Установи се още, че не е била използвана утвърдената и приложима към посочената дата на издаване бланка – образец, съгласно заповед № 412/07.10.2000 г. Видно от същото УП е, че не е отразено, че фирмата е в производство по несъстоятелност, не е подписано от лицето, сочено за негов издател.

Освен посоченият Булстат, за антидатиране на образците УП-3 и УП-2 сочи и обстоятелството, че при издаване на цитираните удостоверения са използвани формуляри на образци УП-3 и УП-2, които са утвърдени със заповед № 414/08.07.2011 г. на подуправителя на НОИ и в които за първи път е въведено изискването за попълване на отработените часове.

Изчисляването на осигурителния стаж в часове, дни, месеци и години, а не единствено в дни, месеци и години е въведено с изменението на чл. 9 от СО, обнародвано в ДВ бр. 112/2004 г., и изменението и допълнението на чл. 38 от НПОС, обнародвано в ДВ. бр. 24/2005 г., в сила от 01.01.2005 г. Последното изключва наличието на графа „часове“ в образец, издаден на 19.03.2001 г., към която дата изискването за изчисляване на стажа в часове не е съществувало, поради което образецът не е могъл да бъде издаден преди

приемането и обнародването на съответното изменение в самия край на 2004 г. Към посочената дата на издаване на образците, формулярите върху които са попълнени данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на жалбоподателката все още не са утвърдени и не съществуват в правния мир.

В удостоверение обр. УП-3 изх.№ 70/19.03.2001 г. не е посочено къде се намират разплащателните ведомости, на основание на които е издадено удостоверението, което се явява липса на изискуем реквизит. В удостоверението е посочено, че се издава съгласно чл.40 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж. Изменението на заглавието на Наредбата за пенсиите е обнародвано в ДВ. бр. 19/2003 г. и влиза в сила от 01.01.2003 г., което също доказва антидатиране на образеца.

В обр. УП-2 № 71 от 19.03.2001г. , удостоверяващ осигурителен доход , на стр. 2 са отбелязани името и ЕГН на лицето. Т. изискване, в случаите когато удостоверяването за осигурителен доход обр. УП-2 е изготвено на отделни страници, на всяка следваща да са посочени личните данни на лицето – име и ЕГН , е въведено на 10.04.2012г., от което следва, че такива вписвания не са правени през 2001г., посочена за година на издаването на удостоверението.

Произволното добавяне на данни извън точно регламентиранияте реквизити на удостоверението е недопустимо с оглед ясно разписаното в чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от НПОС, че осигурителен стаж и осигурителен доход се установяват е документ по утвърден образец. От посоченото следва, че удостоверение, за което се претендира, че е издадено на 19.03.2001 г. е оформено съгласно изискванията за оформянето на такива документи след 10.04.2012 г., което несъмнено налага извода за антидатирането му. Осигурителният доход, отразен в обр. УП-2 значително надвишава средния осигурителен доход, установен за страната за посочените в удостоверението периоди.

За антидатиране на документа сочи и отразеното в него, че „за невярно вписани данни длъжностните лица, подписали удостоверението, носят отговорност по чл.349 и 350 от КСО“. Чл. 349 и чл.350 от КСО са нови разпоредби, обнародвани в ДВ. бр.67/29,07.2003 г. и към посочената дата на издаване на образеца не са част от нормативния акт. В образеца е цитиран Кодекса за социално осигуряване, който към 2001 г. е с наименование Кодекс за задължително обществено осигуряване /КЗОО/, което е изменено през 2003 г. / ДВ бр. 67/2003 г./ . В този смисъл образецът не е издаден в предвидената и утвърдена форма, поради което нарушено се явява и изискването за спазване на задължителната и утвърдена форма на документа.

С оглед гореизложеното, настоящата инстанция приема, че както представения обр. УП-2, така и обр. УП-3 са антидатирани и не са издадени в установената за тях форма към датата на тяхното издаване.

Следователно, след като формата на издаване е нарушена, както и след като цитираните документи страдат от посочените в тях нередовности, то те не могат да се ползват с качеството на официални удостоверителни документи и не следва да имат материална доказателствена сила в конкретния казус, поради което не може да бъде зачетен осигурителен стаж и доход на жалбоподателката въз основа на тях.

Съдът намира за неоснователни и доводите на жалбоподателката, че представените от нея документи са преписи на първоначално издадените ѝ такива, тъй като не е могла да намери предишните УП-3 и УП-2.

Видно от представените по делото УП-3 и УП-2, се установява, че и двете удостоверения са подпечатани с печат на ДФ „С.“- СМИ „Строймашремонт“.

Обстоятелството, че различното наименование на осигурителя е в положението печат, изключва допуснатата техническа грешка и сочи на явно несъответствие между фирмата, от чието име е издаден документът, и тая, от чието име същият е подпечатан.

Отделно, съдът отчита обстоятелството, че с решение от 03.01.1997 г. на СГС по т.д. №10131/92г. ДФ „Строймашининженеринг“ е обявена в неплатежоспособност, считано от 31.03.1993 г. Съгласно доклад от 07.04.1997 г. на синдика на „Строймашининженеринг“, съдържащ се в делото по несъстоятелност на дружеството, липсват отчетни документи, като в т.1 от доклада е посочена липса на каквато и да е документация. Съгласно Протокол от 09.04.1997 г. на събранието на кредиторите, "фирмата на практика не извършва каквато и да е дейност, архивата е унищожена". Посочените данни и обстоятелства по никакъв начин не кореспондират с тезата на жалбоподателката, че е работила в дружеството от 01.08.1990 г. – 31.12.1996 г., както и че през 2001г. са й издадени документи въз основа на документация, за която съдът в производството по несъстоятелност е установил, че е унищожена.

Следва да се обърне внимание на факта, че към датата на издаване на образците УП-3 и УП-2 на жалбоподателката – 19.03.2001г., както и в един по-късен момент, видно от Търговския регистър, дружеството се представлява от назначен синдик, който е оправомощен да подписва съответните документи за осигурителен стаж и възраст. Въпреки това документите са подписани от лице, чието име не е идентично с името на синдика и а дружеството. Предвид това не може да бъде направен извод и кое е лицето, подписало представените удостоверения и в какво качество ги е подписало, поради което документите нямат качеството на официални удостоверителни документи.

Освен това, следва да се отбележи, че данните в образец УП-2 № 71/19.03.2001 г., издаден от ДФ „С.“ са идентични с тези в образец УП-15 № О.-АС-15-704/13.08.2013 г., издаден от ТП на НОИ К., в който за периода от 01.01.1991 г. до 31.12.1993 г. е вписан същият осигурителен доход в размер на 301 583.00 лв. За осигурителния стаж на жалбоподателката Б. е издаден обр.УП-13 с изх.№ О.- АС-16-6406# 1/21.10.2013 г. Последните образци са издадени въз основа на разплащателните ведомости, намиращи се в ООА към ТП на НОИ - [населено място], които са предмет на образувана проверка в С. районна прокуратура - обстоятелство, което по аргумент на чл. 35 от АПК задължително следва да бъде съобразено от пенсионния орган при постановяване на индивидуалния административен акт.

Съгласно нормата на чл. 40, ал. 1 НПОС осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец, а в ал. 3 е предвидено, че документите по ал. 1 и 2 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Анализът на тази разпоредба налага извода, че изплащателните ведомости са първичните документи, доказващи наличието на осигурителен стаж, а трудовите, служебните и осигурителните книжки, както и удостоверенията обр. УП – 3 (документи по утвърден образец по смисъла на чл. 40, ал. 1 от НПОС) са

вторични документи, които отразяват данните, съдържащи се в изплащателните ведомости. При несъответствие между записванията в изплащателните ведомости, от една страна, и трудовата книжка и удостоверенията обр. УП – 3, от друга страна, от значение е направеното отразяване в изплащателните ведомости, а не обратното, което недвусмислено се налага от съдържанието на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 НПОС. По делото не се съдържат данни, че за периода 01.08.1990 г. – 31.12.1996 г. за Р. Б. са подавани данни за осигуряване от ДФ „С..

Следва да се има предвид още, че приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменик, какъвто е случаят с ДФ „С.“, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменик. В чл. 2 от Инструкцията се изброяват изчерпателно случаите, при които посочените документи не се приемат, а именно: ако е изтекъл установеният от закона срок за съхранението им; ако осигурителите имат правоприменик; ако разплащателните ведомости и документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход, не са оформени и/или подписани съгласно действащия към датата на съставянето им ред, както и когато физическото им състояние не позволява да бъдат използвани за удостоверяване на осигурителни права. От цитираната разпоредба е видно, че досежно ТП на НОИ е създадено задължение за приемане на разплащателни ведомости на осигурителите по чл. 1 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. с лимитирано предвидени изключения, които касаят само външни недостатъци на документите, но не и съдържанието им - ТП на НОИ нямат правомощия за извършване на преценка относно истинността на приетите ведомости. Както при приемане на ведомости, така и при издаване на документи въз основа на данни те в тях от ТП на НОИ не се изследва детайлно съдържанието на приетата разплащателна и трудовоправна документация — вписаните лица, автентичността на подписите, начислените суми за основна заплата, за клас прослужено време, премиални възнаграждения и други. С оглед на посоченото, приемането на разплащателни ведомости в никакъв случай не санира евентуални техни пороци, от което следва, че пенсионният орган има право да преценява образците, издадени от ТП на НОИ въз основа на приети за съхранение ведомости, по абсолютно същия начин, както и всеки друг образец за осигурителен доход или за осигурителен стаж. Като издават образци въз основа на данните в приетите разплащателни ведомости, териториалните поделения на НОИ изпълняват свое законово задължение, разписано в чл. 40, ал. 9, изр. първо от НПОС, което задължение се изразява само и единствено в коректното отразяване на информацията от приетите ведомости, но не поражда отговорност за истинността на тяхното съдържание.

По силата на чл. 18 от Инструкция № 5 от 30.06.2005 г. документите се приемат от приемателни комисии към ТП на НОИ, които съставят и подписват

приемо-предавателните протоколи съгл. чл. 19. ал. 1, т. 3 и чл. 21 от Инструкцията. От цитираната разпоредба е видно, че приемането на разплащателна документация от ТП на НОИ няма за правна последица „задължителна доказателствена сила относно съдържащите се в нея данни“. Самия акт на предаването и приемането на документите за съхранение, което е сторено в случая, не „узаконява“ вписаните в тях данни и не придава на същите задължителна доказателствена сила.

По тази причина, съдът приема, че издадените от ТП на НОИ образци следва да се ценят от пенсионния орган по същия начин, както и останалите документи по чл. 40 от НПОС, като обстоятелството, че същите са издадени от ТП на НОИ, не им придава някакъв по-особен статут. В случай правилно длъжностното лице по ПО е взело предвид и факта, че в СРП е образувана преписка относно установяване автентичността на подадените от жалбоподателката образци, както и обстоятелството, че удостоверение УП-2 № 81/19.03.2001 г. е издадено от ДФ „С.“ преди предаването на ведомостите на фирмата в ТП на НОИ С. - град.

С оглед горепосоченото, правилно и законосъобразно, пенсионният орган, не е кредитирал и образци УП-13 с изх.№О.-АС-16-6406# 1/21.10.2013 г. и П-15 №О.- АС-15-704/13.08.2013г. издадени от ТП на НОИ - К..

В хода на проверката е представена и информация от Потребителна кооперация „П.“ - [населено място], придружена е копие от 2 броя удостоверение УП-3, както и копие от трудовата книжка на жалбоподателката, като при сравняване на представените от кооперацията копия от страници на трудова книжка с тези представени от жалбоподателката, пенсионните органи са открили категорични разминавания във вписванията и заверката на стажа, водещи до извода за манипулиране на представената пред пенсионния орган трудова книжка.

В допълнение съдът следва да посочи, че в хода на съдебното производство не се събраха доказателства от Р. Б., удостоверени с писмени доказателства, с които да се оборят изводите да административния орган, за липсата на валидни доказателства, установяващи по безспорен и категоричен начин осигурителен стаж за спорните процесни периоди.

Предвид всичко изложено настоящият съдебен състав намира, че безспорно жалбоподателката Б. не е полагала труд в посочения период, а предоставените документи, удостоверяващи придобит осигурителен стаж и доход не доказват по безспорен начин дали лицето е полагало наистина труд в посочените дружества и правилно административният орган не е зачел процесните периоди за осигурителен стаж.

По изложените съображения съдът намира, че Решение № 2153-21-266 от 05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ е законосъобразно, постановено от компетентен орган в предвидената от закона форма, при спазване на

административнопроизводствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Поради това подадената срещу него жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК, направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и същото следва да се присъди в размер на 100.00 лв. на основание чл. 78,ал. 8 от ГПК, вр. с чл.37 от ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 7 - ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Т. Б., чрез адвокат Р., срещу Решение № 2153-21-266 от 05.08.2022 г. на директора на ТП на НОИ-С.-град, с което е оставена без уважение жалбата й срещу Разпореждане № [ЕГН]/87 от 03.11.2015 г. на длъжностното лице по "Пенсионно осигуряване" (ПО).

ОСЪЖДА Р. Т. Б., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Териториално поделение С.-град към Националния осигурителен институт юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано, с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението за постановяването му на страните.

СЪДИЯ: